

Паниум — Рақами сездаҳ

Бозгашт ба Паниум

Jeff Pippenger

2026-02-17

Аз Қайсарияи Филиппӣ то Қайсарияи Маритима, бо таваккуфе дар роҳ бар Кӯҳи Тағйири Сурат; Петрус он яксаду чихилу чаҳор ҳазор нафарро рамзӣ ифода мекунад, ки ба нишонаи роҳии иди Карнайҳо дар он хатте мерасанд, ки бар ду хати бисту ду ояти Ибодат 23 бино шудааст, дар пайванд бо мавсими Панतिकост дар замони Масеҳ. Ибодат 23, салиб, Панतिकост ва фиристодани Корнилиус барои Петрус — ҳамаи инҳо хат бар хат бо рамзшиносии соати сеюм, шашум ва нӯҳум ба ҳам оварда мешаванд.

Масеҳ дар салиб дар соатҳои сеюм, шашум ва нӯҳум; Петрус дар Панतिकост дар соатҳои сеюм ва нӯҳум ва Қурнилиус дар соати нӯҳум; Петрус дар Ёфо дар соати шашум ва дар Қайсарияи Филиппӣ дар соати сеюм — бо Дониёл, боби ёздаҳ, оятҳои сездаҳ то понздаҳ, вобастагӣ доранд, зеро Қайсарияи Филиппӣ ҳамчунин Паниум аст.

Петрус дар Рӯзи Панतिकост китоби Юилро мавъиза мекард, ва вақте ки Петрус паёми худро ба аҳли хонаи Қурнилиус баён намуд, Рӯҳи Муқаддас бар ғайрияхудиён рехта шуд, чунон ки бар яхудиён дар Панतिकост рехта шуда буд. Рехта шудани Рӯҳи Муқаддас барои яхудиён ва баъдан барои ғайрияхудиён, рехта шудани Рӯҳи Муқаддасро дар айёми охилона ба таври рамзӣ нишон меод. Ин рехта шудан дар айёми охилона дуҷониба аст: он бо як пошиши рамзӣ дар 9/11 оғоз меёбад, ки ниҳоятан ба эълони Нидои Нисфи Шаб пеш меравад, ки то ба қонуни якшанбе мерасад, ва сипас ба нидои баландии фариштаи сеюм табдил меёбад, ки дар он ҷо ва дар он вақт борони охилона бе андоза рехта мешавад.

Пас, эй фарзандони Сион, шод бошед ва дар Худованд Худои худ хурсандӣ кунед, зеро ки Ё ба шумо борони аввалинро ба андоза додааст, ва барои шумо боронро фуру ҳоҳад фиристод, яъне борони аввалин ва борони охиринро, дар моҳи аввал. Ва хирмангоҳҳо аз гандум пур хоҳанд шуд, ва чархуштҳо аз шароб ва раған лабрес хоҳанд гашт. Ва Ман солҳоро, ки малах, кирми хоянда, кирми баргхӯр ва кирми вайронгар хӯрда буданд, ба шумо боз хоҳам гардонд, яъне лашкари бузурги Худ, ки онро миёни шумо фиристода будам. Юил 2:23–25.

Петрус намояндаи онҳост, ки дар таърихи бориши пешини муътадил аз 9/11 то қонуни якшанбе иштирок мекунанд, ва ҳамчунин дар борони охир, ки «солҳо»-ро, ки намояндаи чор насли Адвентизми Рӯзи Ҷафтумии Лоодикия дар исёни рӯ ба афзоишашон, ки нобуд гардида буданд, барқарор месозад. Дар маъбад, дар соати нӯҳум, Петрус барқароршавии солҳои дар китоби Юил зикршударо пешниҳод намуд.

Пас, тавба кунед ва рӯй оваред, то ки гуноҳҳои шумо маҳв гарданд, вақте ки айёмҳои тароват аз ҳузури Худованд фаро расанд; ва Ё Исои Масеҳро, ки пешакӣ ба шумо мавъиза шуда буд, ҳоҳад фиристод: Ёро осмон бояд то замонҳои барқароршавии ҳама

чиз қабул намояд, ки Худо аз ибтидои олам ба воситаи даҳони ҳамаи анбиёи муқаддаси Худ сухан рондааст. Зеро Мусо дар ҳақиқат ба падарон гуфт: «Худованд Худои шумо аз миёни бародарони шумо барои шумо пайғамбаре мисли ман бар хоҳад хезонд; ўро дар ҳар чизе ки ба шумо гўяд, бишнавед. Ва чунин хоҳад шуд, ки ҳар ҷоне, ки он пайғамбарро нашунавад, аз миёни қавм нобуд карда хоҳад шуд». Оре, ва ҳамаи анбиё аз Самуил ва онҳое ки баъд аз ӯ омадаанд, ҳар чанд нафаре ки сухан гуфтаанд, низ аз ҳамин рӯзҳо пешгўй кардаанд. Аъмол 3:19–24.

Нест кардани гуноҳон кори ниҳони Масеҳ дар довари таҳқиқотист, ва ин нест кардан аз хонаи Худо оғоз меёбад.

Зеро вақт фаро расидааст, ки доварӣ бояд аз хонаи Худо оғоз ёбад; ва агар он аввал аз мо оғоз ёбад, анҷоми касоне, ки ба Инчили Худо итоат намекунанд, чӣ хоҳад буд? Ва агар одил ба душворӣ наҷот ёбад, пас беҳудо ва гунаҳкор кучо ҳозир хоҳанд шуд? Бинобар ин, бигзор онҳое ки мувофиқи иродаи Худо азоб мекашанд, ҷонҳои худро бо некӯкорӣ ба Ё, чун ба Офаридгори амин, биспоранд. 1 Петрус 4:17–19.

Петрус дар рӯзи Панतिकост ва ҳамчунин дар хонаи Курнилиус дар Қайсарияи назди баҳр дарк кард, ки китоби Юбил дар ҳоли иҷро шудан аст. Панतिकост қонуни якшанbero ифода мекунад, вақте ки доварӣ барои хонаи Худо ба анҷом мерасад ва баъдан ба ғайрияхудиён мегузарад. Паёми ӯ дар қонуни якшанбе ҳамон паём аст, ки ҳангоми фаро расидани Нидои Нимашаб эълон карда мешавад. Эълони алфа оғози давраи нубувватист, ки бо эълони омега ба поён мерасад. Петрус намояндаи онҳост, ки паёмро эълон мекунанд, ва паём бо тавонманд гардонидани худ оғоз меёбад, ки бо кушода шудани хари Исломи аломатгузорӣ мешавад. Ҳар кушода мешавад, то оғози Нидои Нимашабро нишон диҳад, ва он боз дар қонуни якшанбе кушода мешавад, ки хулосаи Нидои Нимашаб аст.

Пас, Петрус ҳамчунин онҳоеро намояндагӣ мекунад, ки зарбаи Исломо бар Иёлоти Муттаҳидаи Амрико пешгўй карданд. Паёми Петрус дар Фарёди Нимашаб ислоҳи он паём аст, ки ноумедии аввалин ва оғози вақти таъхирро нишонгузорӣ кард. Пас, Петрус онҳоеро намояндагӣ мекунад, ки паёми Фарёди Нимашабро эълон мекунанд ва аз имтиҳони аввалини бунёдӣ, ки дар соли 2024 фаро расид ва 8 майи соли 2025 бо интиҳоб шудани нахустин попи амрикоӣ, дар иҷрошавии ояти ҷордахуმი Дониёл ёздаҳ, ба анҷом расид, гузаштаанд.

Даврае, ки аз иди Карнайҳо то Панतिकост идома меёбад, санҷиши сеюм ва санҷиши муайянкунандаи мавсими пантикостист, ки дар Ибодат 23 нишон дода шудааст. Як усули се фаришта, ки Хоҳар Уайт муайян кардааст, ҳамчунин танҳо математикаи асосист. Ё муайян мекунад, ки паёми сеюм бе паёми аввал ва дуум вучуд дошта наметавонад. Азбаски Петрус дар қонуни якшанбегии пантикостӣ аз китоби Юил мавъиза мекунад, пас ӯ ҳамчунин Юилро дар оғози эълони паёми Фарёди Нимашаб таълим медиҳад, ки он санҷиши муайянкунанда ва санҷиши сеюми мавсими пантикостист. Бинобар ин, Петрус содиқонро дар ҷараёни озмоиши сеқадамӣ намояндагӣ мекунад, ки он ҳангоме оғоз ёфт, ки Ваҳйи Исои Масеҳ кушода гардид, аз 31 декабри соли 2023 оғоз шуда. Агар Петрус дар қадами сеюм ҳузур дошта бошад, пас ӯ бояд ду қадами пешинаро тай карда бошад, зеро сеюм бе аввал ва

дуюм вучуд дошта наметавонад.

Давраи мӯҳргузории яксаду чилу чор ҳазор аз 11-уми сентябр оғоз ёфт ва он раванди санчиши сеқадамиро боз намуд, ки бо нидои карнаи 11-уми сентябр барои бозгашт ба пояҳо муаррифӣ мегардад; сипас озмоиши ноумедии аввал, дар 18 июли соли 2020, фаро расид. Санчиши сеюми ин таърих қонуни якшанбе мебошад. Дар 18 июли соли 2020 биёбони нубувватӣ фаро расид, ва дар дохили он давраи биёбон, дар июли соли 2023 «овозе» ба нидо қардан оғоз намуд, ва он гоҳ, дар 31 декабри соли 2023, бисту ду сол пас аз 11-уми сентябр, қушода шудани Мукашшафоти Исои Масеҳ оғоз ёфт. Аз соли 2023 то қонуни якшанбе (вақте ки иҷрошавии комили 2,300 рӯз ба анҷом мерасад) давра аз соли 2023 то қонуни якшанбе ҳамчун даврае муайян мешавад, ки бо «23» оғоз меёбад ва бо «23» анҷом меёбад, зеро дари баста дар 22 октябри соли 1844 тимсоли дари баста дар қонуни якшанбе мебошад. Нубуввати 2300-сола бо «23» дар 2,300 муаррифӣ мешавад.

1844 анҷоми таърихи фариштаи якум ва дуюм буд. Ин таърих бо омадани фариштаи якум дар соли 1798 оғоз ёфт ва чихилу шаш сол баъд, дар соли 1844, ба анҷом расид. Он чихилу шаш сол маъбади миллерио ифода мекунад, ки Масеҳ ногаҳон дар соли 1844 ба он дохил шуд. Маъбади инсонӣ бар асоси «23» хромосома ҳам барои мард ва ҳам барои зан тарҳрезӣ шудааст; бинобар ин, «23» ҳамчун рамзи он коре муайян мегардад, ки Масеҳ дар соли 1844 оғоз намуд. Он кор ин буд, ки илоҳияти Худро бо инсонияти мо пайванд диҳад. Исо ҷаҳони табииро барои тасвири ҷаҳони рӯҳонӣ ба кор мебарад, ва коре ки дар соли 1844, дар поёни 2,300 сол, оғоз ёфт, бо пайвастании «23» хромосомаи мардона бо «23» хромосомаи занона ифода мешавад. Вақте ки мард бо зан издивоҷ мекунад, онҳо як тан мегарданд, ва издивоҷ ҳамон чизест, ки Масеҳ дар соли 1844 оғоз намуд. Дарвозаи бастаи соли 1844 бо дарвозаи бастаи қонуни якшанбе мувофиқат мекунад, ва рамзи он дарвозаи баста «23» аст.

Аз 31 декабри соли 2023 то «23»-и қонуни якшанбе давраеро муайян мекунад, ки бо алфай «23» оғоз ёфта, бо омегаи «23» анҷом меёбад. Он ҳамчунин давраи маъбади саду чилу чор ҳазорро ифода мекунад. Ҳамин таърих айнаи ҳамон фрактали 9/11 то қонуни якшанбе мебошад. Соли 1844 бо рақами «23» ифода мешавад, ва он оғози довари тафтишотии мурдагонро муайян мекунад. 9/11 оғози довари тафтишотии зиндагонро муайян мекунад, ва бинобар ин 9/11 низ рақами «23»-ро дорост. Давраи 9/11 то қонуни якшанбе давраест, ки алфай «23» ва омегаи «23» дорад. 2023 то қонуни якшанбе фрактали 9/11 то қонуни якшанбе аст, ва он ҷоест, ки маъбади саду чилу чор ҳазор бино қарда мешавад. Маъбади миллерӣ давраи чихилу шашсола буд, аммо дар рӯзҳои охир дигар вақт нест; ва чихилу шаш соли миллерӣ дар оғози адвентизм айнаи ҳамон давраро дар анҷоми адвентизм тимсолӣ мекунад, ва он давра бо «23» оғоз шуда, бо «23» анҷом меёбад, ва ҳамин тавр рақами миллери чихилу шашро ба вучуд меорад.

Ҳар сеи он таърихҳо раванди сеқадамаи имтиҳонро ифода мекунад (миллеритҳо, аз 11-уми сентябр то қонуни якшанбе ва аз 2023 то қонуни якшанбе). Ин таърих бо нидои карнаи Микоил оғоз ёфт, ки ӯ Мӯсо ва Илёсро дар 31 декабри соли 2023 эҳё кард; ва ҳангоме ки Микоил, ки Масеҳ аст, эҳё мекунад, ӯ ин корро бо садои карнай анҷом медиҳад.

Зеро ки Худи Худованд бо нидое, бо овози фариштаи аъзам ва бо карнаи Худо аз осмон нузул хоҳад кард; ва мурдагон дар Масеҳ аввалан эҳё хоҳанд шуд. 1 Таслўникиён 4:19.

Микоил фариштаи муқарраб аст, ва ин овози ўст, ки дар якҷоягӣ бо карнаи Худо эҳё мекунад, ва китоби Яхудо ба мо хабар медиҳад, ки Микоил Мўсоро эҳё кард.

Аммо Микоили фариштаи муқарраб, ҳангоме ки бо иблис дар бораи ҳасади Мўсо баҳс мекард, чуръат нанамуд, ки бар зидди ӯ айбномаи таҳкиромез оварад, балки гуфт: «Худованд туро манъ намояд». Яхудо 1:9.

Масеҳ, ҳамчун Микоили фариштаи аъзам, ваҳйи Худро дар бораи Худ дар 31 декабри соли 2023 кушод, вақте ки Ў сипас Мўсо ва Илёсро, он ду шоҳидеро, ки 18 июли соли 2020 кушта шуда буданд, эҳё кард. Сипас озмоиши берунаи таҳкурсии алфа фаро расид. Он фариштае, ки дар 9/11 нозил шуд, карнаи Ирмиёро дамид, ҳангоме ки содиқонро ба таҳкурсиихоро ворид намуд. Ин озмоиш дар Дониёл 11:14 ифода ёфтааст, ки дар он «ғоратгарони қавми ту» рӯёи беруниро барпо менамоянд. Миллериён муайян карданд, ки ин оятро Рум иҷро кардааст, ва рӯёро барпо намуданд.

Аз 8 майи соли 2025, барпо намудани маъбад бар санги гӯша ва санги таҳкурсии оғоз ёфт. Сӣ сол пас аз соли 1996 — ҳангоме ки паёме, ки дар соли 1989 кушода шуда буд, расман барқарор гардид, — ҷараёни расмӣ гардонидани паёме, ки 31 декабри соли 2023 кушода шуда буд, оғоз ёфт.

Ба расмӣ даровардани паёми соли 1989 дар соли 1996, пас аз дусад бист сол аз замоне ба амал омад, ки мавзӯи таърихи он дар соли 1776 фаро расид. Кушода шудани он дар соли 2023, пас аз бисту ду сол аз он анҷом ёфт, ки расмӣ даровардани соли 1996 дар 11 сентябри 2001 ба воситаи зуҳури нубуввати ислом тасдиқ гардида буд.

Петрус намояндаи фиристодагонест, ки аз ин таърихи муқаддас ҳам аз озмоиши таҳкурсии ва ҳам аз озмоиши маъбад меғузаранд. Озмоиши маъбад ислоҳи паёми ноқоми 18 июли соли 2020-ро дар бар мегирад. Сӣ сол пас аз он ки паёми соли 1989 дар соли 1996 расмӣ гардонида шуд, озмоиши маъбад кори ислоҳ кардан ва сипас аз нав эълон намудани паёмо дар бораи зарбаи исломӣ бар Нашвилл, Теннесси, дар бар мегирад. Расмӣ гардонидани паёми соли 1989 бо нашри маҷаллае бо номи Time of the End дар соли 1996 ифода ёфт. Ин маҷалла шаш ояи охири Дониёл ёздаҳро фаро мегирифт ва қонуни якшанbero дар Иёлотии Муттаҳида муайян мекард. Ба таври илоҳӣ, як хизмати ғайрифатоле, ки солҳои пеш аллакай Future for America ном гирифта буд, аз ҷониби роҳбарони пешини он хизмат, ки нисбат ба паёми соли 1989 ҳеҷ рӯшноие надоштанд, ба хизмати мо дода шуд.

Соли 1996 хизмати мо ба Future for America табдил ёфт, ва он нашрия ба таъъ расид, ки паёмо баён мекард, ки ояндаи Амрико, чунон ки дар шаш ояи охири Дониёл ёздаҳум тасвир шудааст, муайян менамуд. Иёлотии Муттаҳида болоравии пешгӯишавандаи худро дар соли 1776 оғоз намуда буд, ва «22» сол пас, дар замони охир дар соли 1798, Иёлотии Муттаҳида нақши худро ҳамчун подшоҳии шашуми пешгӯии Китоби Муқаддас оғоз кард,

«220» сол пас аз соли 1776. Дар соли 1996, паёми Иёлотӣ Муттаҳида дар пешгӯӣ ба таври расмӣ шакл гирифт. «220» соли аз 1776, ва «22» соли аз он нукта то 1798, бо Вилиям Миллер иртибот доранд, ки аввалин суҳанронии оммавии худро дар соли 1831, «220» сол пас аз наشري Китоби Муқаддаси Шох Ҷеймс, ироа намуд. Оғоз ва анҷоми адвентизм ба расмият даровардани паёме таъкид мекунад, ки дар замони охир мӯҳраш кушода мешавад.

Сӣ сол пас аз соли 1996, дар соли 2026, озмоиши маъбад кори ислоҳ кардани паёми 18 июли соли 2020-ро дар бар мегирад. Ҳамин тавр, паёми алфайи соли 1989, яъне паём барои насли охирин, ки дар соли 1996 расмият дода шуд, давраи сисоларо оғоз намуд, ки бо озмоиши ислоҳ ва расмият бахшидани як паём ба анҷом расид. Он сӣ сол рамзи қоҳинии яқсаду чилу чор ҳазор мебошанд, ки паёми Фарёди Нимашабро расмият хоҳанд бахшид. Петрус намояндаи онҳое мебошад, ки ин корро дар давраи озмоиши дуҷуми маъбади омега ба анҷом мерасонанд.

Хоҳар Уайт ба мо хабар медиҳад, ки Худо иҷозат медиҳад, ки дар миёни қавми Ё иштибоҳ ворид шавад, то онҳоро водор созад, ки онро биомӯзанд.

«Худо қавми Худро бедор хоҳад кард; агар василаҳои дигар натиҷа надиҳанд, бидъатҳо дар миёни онҳо ворид хоҳанд шуд, ки онҳоро ҷумбонда, қоҳро аз гандум ҷудо хоҳанд кард. Худованд ҳамаи онҳое, ки ба каломӣ Ё имон доранд, даъват мекунад, ки аз ҳоб бедор шаванд. Нури гаронбаҳое омадааст, ки барои ин замон мувофиқ аст. Ин ҳақиқати Китоби Муқаддас аст, ки хатарҳое, ки айни ҳол бар сари мост, нишон медиҳад. Ин нур бояд моро ба омӯзиши ҷиддии Навиштаҳо ва ба санҷиши бисёр дақиқи мавқеъҳое, ки нигоҳ медорем, раҳнамун созад.»

Изҳороти порчае аз матнест, ки ин мақоларо дар пуррагии он ба анҷом хоҳад расонд. Дар мақолаҳо ва дар воҳуриҳои Zoom-и рӯзи шанбеи мо, ман дар баррасии мо оид ба Дониёл 11:10–15 баъзе рамзҳоро омехта кардам, ва ҳарчанд ки мо ислоҳҳои заруриро анҷом додем, ман аз пайгирии ҳулосаи силсилаи мақолаҳо дар бораи Паниум — ҷанге, ки ба қонуни якшанбе мебарад — бозмондам. Акнун вақти он расидааст, ки ба Паниум бозгардем, ва вақте ки ҷунин мекунем, мо хатти иловагии далелро хоҳем дошт, ки онро Петрус дар Қайсарияи Филиппӣ, яъне Паниум, намояндагӣ мекунад.

Акнун мо ба баррасии оятҳои даҳ то шонздаҳи Дониёл ёздаҳ бозмегардем, ки таърихи ниҳонии ояти ҷиҳилро тасвир мекунад. Мо дар моҳи сентябр таваққуф карда будем, бинобар ин тақрибан панҷ моҳ гузаштааст.

«Петрус бародарони худро насиҳат медиҳад, ки “дар файз ва дар шинохти Худованд ва Начотдиҳандаи мо Исои Масеҳ рушд намоед”. Ҳар гоҳ ки қавми Худо дар файз рушд мекунад, онҳо пайвасти фаҳмиши равшантаре аз Каломӣ Ё ба даст меоранд. Онҳо дар ҳақиқатҳои муқаддаси он нури тоза ва зебоии навро дарк хоҳанд кард. Ин дар таърихи калисо дар тамоми асрҳо ҷунин будааст, ва ҳамин тавр то охир идома хоҳад ёфт. Аммо ҷун ҳаёти воқеии рӯҳонӣ таназзул меёбад, ҳамеша тамоюл ба он будааст, ки пешрафт дар дониши ҳақиқат қатъ гардад. Одамон аз нуре, ки аллакай аз Каломӣ Худо гирифтаанд, қонеъ мешаванд ва ҳар гуна таҳқиқи минбаъдаи Навиштаҳоро бозмедоранд.

Онҳо муҳофизакор мешаванд ва мекушанд аз баҳсу муҳокима канорачӯӣ намоянд.»

Далели он ки миёни кавми Худо ҳеҷ баҳсу изтиробе вучуд надорад, набояд ҳамчун бурҳони қатъӣ шумурда шавад, ки онҳо ба таълимоти саҳеҳ маҳкам часпидаанд. Сабабе барои тарсидан ҳаст, ки мабодо онҳо байни ҳақиқат ва гумроҳӣ ба таври равшан фарқ нагузоранд. Вақте ки тавассути таҳқиқи Навиштаҳо ҳеҷ масъалаи наве ба миён оварда намешавад, вақте ки ҳеҷ ихтилофи назаре пайдо намегардад, ки мардумро водор созад Китоби Муқаддасро барои худ бичӯянд, то мутмаин шаванд, ки ҳақиқатро доранд, бисёриҳо имрӯз низ, чунонки дар замонҳои қадим буд, ба суннат мечаспанд ва он чиро ибодат мекунанд, ки намедонанд чист.

«Ба ман нишон дода шуд, ки бисёре аз онҳое ки эътироф мекунанд, ки дониши ҳақиқати ҳозираро доранд, намедонанд ба чӣ имон доранд. Онҳо далелҳои имони худро намефаҳманд. Онҳо кори барои замони ҳозираро ба таври дуруст қадр намекунанд. Вақте ки вақти озмоиш фаро расад, мардоне ҳастанд, ки ҳоло ба дигарон мавъиза мекунанд, вале ҳангоми санҷидани мавқеъҳое ки нигоҳ медоранд, хоҳанд ёфт, ки чизҳои бисёре ҳастанд, ки барои онҳо наметавонанд ягон сабаби қонъкунанда биёваранд. То он даме ки чунин озмуда нашуда буданд, аз нодонии бузурги худ огоҳ набуданд. Ва дар калисо бисёранд, ки чунин мепиндоранд, ки он чиро ба он имон доранд, мефаҳманд; аммо то замоне ки баҳс барнахезад, заъфи худро намешиносанд. Вақте ки аз онҳое ки ҳамимонанд чудо гарданд ва маҷбур шаванд, ки танҳо ва якка истода, эътиқоди худро шарҳ диҳанд, ҳайрон хоҳанд шуд, ки андешаҳои онҳо дар бораи он чи ҳамчун ҳақиқат пазируфта буданд, чӣ андоза омехта ва норавшан будааст. Яқинан дар миёни мо дуршавӣ аз Худои зинда ва рӯй овардан ба инсонҳо ба вучуд омадааст, ба ҷойи ҳикмати илоҳӣ ҳикмати инсониро гузоштаанд.

«Худо кавми Худо бедор хоҳад кард; агар воситаҳои дигар натиҷа надиханд, бидъатҳо дар миёни онҳо дохил хоҳанд шуд, ки онҳоро чудо карда, коҳро аз гандум чудо хоҳанд сохт. Худованд ҳамаи касонеро, ки ба каломи Ё имон доранд, даъват мекунад, ки аз хоб бедор шаванд. Нури гаронбаҳое омадааст, ки барои ин замон муносиб аст. Ин ҳақиқати Китоби Муқаддас аст, ки хатарҳоеро, ки айнан бар сари мост, нишон медиҳад. Ин нур бояд моро ба омӯзиши ҷиддии Навиштаҳо ва ба санҷиши бисёр дақиқи мавқеъҳое, ки мо нигоҳ медорем, раҳнамун гардад. Худо мехоҳад, ки ҳамаи ҷиҳатҳо ва мавқеъҳои ҳақиқат бо дуо ва рӯза ҳамаҷониба ва пайғирона таҳқиқ карда шаванд. Имоноварон набояд ба гумонҳо ва тасаввуроти норавшан дар бораи он ки ҳақиқатро чӣ чиз ташкил медиҳад, қонъ шаванд. Имони онҳо бояд бар каломи Худо устуворона бунёд ёбад, то вақте ки замони озмоиш фаро расад ва онҳоро барои посух додан дар бораи имонашон ба пеши шӯроҳо оваранд, тавонанд бо ҳалимӣ ва тарс барои умеде, ки дар онҳо ҳаст, далел оваранд.

«Ба ҳаракат оваред, ба ҳаракат оваред, ба ҳаракат оваред. Мавзӯёҳое, ки мо ба ҷаҳон пешниҳод мекунем, бояд барои мо воқеияти зинда бошанд. Муҳим аст, ки ҳангоми ҳимояи таълимотҳое, ки мо онҳоро мақолаҳои бунёдии имон мешуморем, ҳаргиз ба худ иҷоза надихем, ки аз далелҳое истифода барем, ки қомилан саҳеҳ нестанд. Шояд онҳо барои ҳомӯш сохтани муҳолиф қор оянд, аммо онҳо ҳақиқатро иззат намедиҳанд. Мо

бояд далелҳои саҳеҳ пешниҳод кунем, ки на танҳо муҳолифони моро хомӯш созанд, балки ба наздиктарин ва амиқтарин таҳқиқ низ тоб оваранд. Дар байни онҳое ки худро ҳамчун мунозирагарон тарбия кардаанд, хатари бузург ҳаст, ки онҳо Каломи Худоро бо инсоф ба кор нахоҳанд бурд. Ҳангоми рӯ ба рӯ шудан бо муҳолиф, бояд кӯшиши ҷиддии мо он бошад, ки мавзӯҳоро ба чунин тарзе пешниҳод намоем, ки дар зехни ӯ эътиқод бедор гардад, на ин ки танҳо дар дили имондор эътимодно тақвият диҳем. »

«Ҳар қадаре ки пешрафти зехнии инсон бузург бошад ҳам, набояд ӯ ҳатто барои як лаҳза гумон кунад, ки ба ҷустуҷӯи амиқ ва пайвастаи Навиштаҳо барои нури бештар ҳоҷате нест. Мо, ҳамчун қавм, ба таври инфиродӣ даъват ёфтаем, ки донишҷӯёни нубувват бошем. Мо бояд бо ҷиддият бедор бошем, то ҳар гуна шуои нуреро, ки Худо ба мо пешкаш хоҳад кард, дарёбем. Мо бояд нахустин партавафканиҳои ҳақиқатро дарёфт кунем; ва ба воситаи омӯзиши бо дуо ҳамроҳ нури равшантаре метавонад ба даст ояд, ки онро метавон пеши назари дигарон овард.

«Вақте ки қавми Худо дар оромӣ қарор доранд ва аз нуре, ки ҳоло доранд, қаноатманданд, мо метавонем яқин бошем, ки ӯ онҳоро мақбул нахоҳад шумурд. Иродаи ӯ ин аст, ки онҳо ҳамеша ба пеш ҳаракат кунанд, то нури афзоянда ва ҳамвора афзояндаро, ки барои онҳо меदурӯхад, қабул намоянд. Мавқеи кунунии калисо ба Худо писанд нест. Як навъ худбодарӣ ворид шудааст, ки онҳоро ба он овардааст, ки эҳтиёҷро ба ҳақиқати бештар ва нури бузургтар ҳис накунанд. Мо дар замоне зиндагӣ мекунем, ки Шайтон аз дасти рост ва аз дасти чап, аз пеши рӯй ва аз паси сари мо ғайбӣ дорад; ва ҳол он ки мо ҳамчун қавм дар ҳоҷатем. Худо меҳод, ки овозе шунида шавад, ки қавми ӯро барои амал бедор созад.

«Ба ҷои он ки ҷони худро барои пазируфтани шуоҳои нур аз осмон бикшоянд, баъзеҳо дар самти муқобил амал кардаанд. Ҳам ба воситаи матбуот ва ҳам аз минбар, назарияҳои оид ба илҳами Китоми Муқаддас пешниҳод шудаанд, ки тасвиби Рӯх ё каломи Худоро надоранд. Бешак, ҳеҷ инсон ё гурӯҳе аз одамон набояд бидуни як «Худованд чунин меғӯяд»-и равшан, ки онҳоро пуштибонӣ кунад, бар он шаванд, ки дар бораи мавзӯе ба ин дараҷа муҳим назарияҳоро пеш баранд. Ва ҳангоме ки одамон, ки дар ихтоси нотавонии инсонӣ ҳастанд, ба дараҷаи бештар ё камтар зери таъсири омилҳои атроф қарор доранд ва дорой майлҳои ирсӣ ва парваришёфтае мебошанд, ки аз онҳоро хирадманд ё осмонандеш сохтан бисёр дуранд, қасд мекунанд, ки каломи Худоро ба муҳокима кашанд ва ҳукм кунанд, ки қадомаш илоҳӣ ва қадомаш инсонӣ аст, онҳо бе машварати Худо амал мекунанд. Худованд чунин қарор комёб нахоҳад гардонд. Оқибати он ҳам барои касе ки ба ин машғул аст ва ҳам барои онҳое ки онро ҳамчун қарор аз ҷониби Худо мепазиранд, ғайбӣ ҳаст буд. Шаккоқият дар зехни бисёриҳо бо сабаби назарияҳои, ки дар бораи табиати илҳом пешниҳод шудаанд, бедор гардидааст. Мавҷудоти маҳдуд, бо назарҳои танг ва кӯтоҳбинонаи худ, худро салоҳиятдор меҳисобанд, ки Навиштаҳоро интиқод кунанд ва ғӯянд: «Ин оят зарур аст, аммо он оят зарур нест ва илҳомбахш нест».

«Масеҳ дар бораи Навиштаҳои Аҳди Қадим, ки ягона қисми Китоми Муқаддас буд, ки мардуми замони ӯ дар ихтиёр доштанд, ҳеҷ гуна чунин дастуре надод. Таълимоти ӯ

барои он буд, ки зехни онҳоро ба сӯи Аҳди Қадим равона созад ва мавзӯҳои бузургеро, ки дар он ҷо пешниҳод шудаанд, бо нури равшантар ошкор намояд. Дар тӯли асрҳо кавми Исроил худро аз Худо чудо мекарданд, ва ҳақиқи гаронбаҳоеро, ки Ё ба онҳо супурда буд, аз назар дур карда буданд. Ин ҳақиқ бо шаклҳо ва маросимҳои хурофотӣ пӯшида шуда буданд, ки аҳамияти ҳақиқии онҳоро пинҳон месохтанд. Масеҳ омад, то хасу хошокеро, ки ҷилои онҳоро тира гардонда буд, дур созад. Ё онҳоро, ҳамчун ҷавохироти гаронбаҳо, дар қоби нав ҷой дод. Ё нишон дод, ки на он ки аз такрори ҳақиқи кӯҳнаву ошно нафрат дошта бошад, балки омад, то онҳоро бо қувват ва зебоии ҳақиқии худ падида гардонад, ҷалале ки мардуми замони Ё ҳаргиз онро дарк накарда буданд. Азбаски Худи Ё Муаллифи ин ҳақиқи ваҳйшуда буд, метавонист маънии ҳақиқии онҳоро бар мардум бикӯшад ва онҳоро аз тафсирҳои нодуруст ва назарияҳои ботиле, ки роҳбарон барои мувофиқ кардани онҳо ба ҳолати ноқудсонаи худ, ба бенасибии худ аз рӯҳоният ва аз муҳаббати Худо пазируфта буданд, раҳо созад. Ё он чиро, ки ин ҳақиқро аз ҳаёт ва қудрати ҳаётбахши онҳо маҳрум сохта буд, қанор гузошт ва онҳоро бо тамоми таровату қуввати аслиашон боз ба ҷаҳон баргардонид.

«Агар мо Рӯҳи Масеҳро дошта бошем ва бо Ё ҳамкорон бошем, бар дӯши мост, ки он кореро, ки Ё барои анҷом додани он омада буд, пеш барем. Ҳақиқатҳои Китоби Муқаддас боз зери пардаи одат, анъана ва таълимоти бардурӯғ пинҳон гардидаанд. Таълимоти иштибоҳомези илоҳиёти маъмул ҳазорон ҳазорон касро шубҳапеша ва беимон гардондааст. Хатоҳо ва носозгориҳои ҳастанд, ки бисёриҳо онҳоро ҳамчун таълимоти Китоби Муқаддас маҳкум мекунанд, ҳол он ки онҳо дар асл тафсирҳои бардурӯғи Навиштаҷотанд, ки дар тӯли асрҳои зулмати папагӣ пазируфта шудаанд. Анбӯҳи мардум ба он роҳ бурда шудаанд, ки тасаввуроти нодурусте дар бораи Худо парвариш диҳанд, чунон ки яҳудиён, ки бо хатоҳо ва анъанаҳои замони худ гумроҳ шуда буданд, дар бораи Масеҳ тасаввуроти бардурӯғ доштанд. ‘Had they known it, they would not have crucified the Lord of glory.’ Бар дӯши мост, ки ҳислати ҳақиқии Худоро ба ҷаҳон ошкор созем. Ба ҷои танқид кардани Китоби Муқаддас, биёед бикӯшем, ки бо таълим ва намуна ҳақиқатҳои муқаддас ва ҳаётбахши онро ба ҷаҳон пешкаш намоем, то ‘show forth the praises of Him who hath called you out of darkness into His marvelous light.’»

«Бадиҳое, ки тадриҷан дар миёни мо роҳ ёфтаанд, ноаён шахсон ва калисоҳоро аз эҳтиром нисбат ба Худо дур кардаанд ва қувватеро, ки Ё меҳодад ба онҳо ато намояд, аз онҳо маҳрум сохтаанд.

«Эй бародарони ман, бигзор Каломи Худо ҳамон гуна ки ҳаст, устувор бимонад. Ҳикмати инсонӣ мабодо ҷуръат намояд, ки қуввати ҳатто як баёни Навиштаҳоро қам кунад. Он маҳкумияти ҷиддие, ки дар Ваҳй омадааст, бояд моро аз ишғоли ҷунин мавқеъ ҳушдор диҳад. Ба номи Устои худ ман ба шумо амр медиҳам: “Пойафзоли худро аз пойҳоят бикаш, зеро маконе ки бар он истодаӣ, замини муқаддас аст.”»
Testimonies, volume 5, 707–711.